

متن پرسش

سلام استاد: استاد من یه حالتی در خود دارم که از آن می‌ترسم و نمی‌دانم خوب است یا بد. من گاهی آنچنان شاد و پرانرژی با انگیزه‌ام که در پوست نمی‌گنجم و گاهی بسیار افسرده و ساکت و غرق در افکارم و گاهی آرزوی مرگ می‌کنم. این دو احوال اینقدر متضاد هستند که من را می‌ترساند. لطفا راهنماییم کنید اگر کتابی باید بخوانم یا نماز خاصی یا ذکر دعایی لطفا بهم بگوید چه کنم تا احوالتم به ثبات خوب و الهی برسد. ممنونم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: گفت «ای برادر عقل یک دم با خود آر/ دم به دم در تو خزان است و بهار.» آری! فطرت انسان‌ها خداگرایی لازم را همراه با معرفت فطری دارد ولی همواره با ادامه‌ی عبادات است که بعضا این فطرت ظهور می‌کند و آرام آرام به فعلیت لازم می‌رسد؛ به همین جهت شریعت الهی با توجه به چنین احوالاتی که ما انسان‌ها داریم عبادات ما را می‌پذیرد در عین این‌که همه‌ی آن‌ها با حضور قلب همراه نیست زیرا در کلیت، آن عبادات جواب‌گویی به فطرت است و آنچه در نهایت پیش می‌آید برآیند آن رجوعی است که در طول زندگی نسبت به حضرت پروردگار برای انسان پیش می‌آید و به همین جهت نباید آن عباداتی که به ظاهر با حضور قلب همراه نیست را بی‌بها دانست هر چند که باید تلاش کرد شرایط غفلت نسبت به حضور قلب را به حداقل رساند. موفق باشید